

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У.9637/15
30.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Агенције за лиценцирање стечајних управника-Дисциплинског већа, ради поништаја решења број: IX-34-1707/2010 од 27.04.2015. године, у предмету одузимања лиценце стечајном управнику, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 4 У. 6961/11 од 23.01.2014.године, А.А. из ..., стечајном управнику, број лиценце ... изречена је мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника због тога што је, обављајући дужност стечајног управника, учинио тежу повреду дужности стечајног управника, ближе описану у диспозитиву оспореног решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 26.06.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да је предлог за покретање дисциплинског поступка од 25.08.2010. године поднет од стране супервизора као неовлашћеног лица, јер је супервизор стручни, а не дисциплински орган, па је дисциплински поступак могао бити покренут само од

стране дисциплинских органа-Дисциплинског већа или дисциплинског тужиоца. Истакао је да је предлог за покретање поступка неуредан, неразумљив и не садржи све што је потребно да би се по њему могло поступати, није заведен, није оверен печатом Агенције за лиценцирање стечајних управника што све утиче на ваљаност предлога. Даље је навео да предлог никада није прецизиран у смислу о каквим повредама дужности је реч, јер се из њега не види које су одредбе и који прописи повређени, којим радњама и када, нити се види које су дисциплинске мере и санкције предвиђене за те радње. Такође сматра да извештај о извршеном непосредном надзору који је тужиоцу достављен није предлог за покретање дисциплинског поступка и не може да замени тај акт. Тужилац је указао да му је изречена мера одузимања лиценце и за радње које је пропустио да спроведе још новембра 2005. године када је покренут стечајни поступак над стечајним дужником ТП "Б.Б." д.о.о. Из ..., дакле по протеку готово 10 година од дана пропуштања спровођења одређених радњи, а да све буде доведено до апсурда тужиоцу је 19.09.2008. године лиценца обновљена. Такође је додао и да је дисциплинска одговорност стечајног управника установљена Законом о изменама и допунама Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника који је ступио на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику РС бр. 104/09 од 16.12.2009. године, с тим што ниједна одредба наведеног закона нема ретроактивно дејство, па се одредбе тог закона које је применио тужени не могу примењивати на радње стечајног управника, пре него што је наведени закон ступио на снагу. Указује и да се дана 13.11.2014. године обратио туженом са захтевом за обнављање лиценце за обављање послова стечајног управника, те да му је дописом од 20.11.2014. године одгоорено да његов захтев није разматран, већ да ће се по доношењу одлуке дисциплинског већа у поновном поступку, стећи услови за разматрање његовог захтева. Како се из наведеног дописа јасно и недвосмислено види да у тренутку поновног вођења дисциплинског поступка није имао статус лиценцираног стечајног управника, па против њега није могао бити вођен дисциплински поступак. Истиче да тужени није доносио оспорено решење није поступио по налогу суда датом у пресуди 4 У бр. 6961/11 од 23.01.2014. године, будући да је донео истоветно решење. Указује и да му је дана 19.09.2008. године обновљена лиценца, што значи да није било примедба на његов рад у периоду пре тог датума, јер му, у супротном, лиценца не би била продужена. Са наведених и других у тужби изнетих разлога предлаже да суд по одржаној усменој јавној расправи донесе пресуде којом ће тужбу уважити и оспорено решење поништити. Трошкове је тражио на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и на име такса по одмерењу суда.

Тужени је у одговору на тужбу, остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Трошкове спора је тражио у висини таксе за одговор на тужбу.

Решавајући овај управни спор, без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења приозилази да је тужени орган, поступајући по налогу Управног суда из пресуде 4 У. 6961/11 од 23.01.2014. године, поново спровео дисциплински поступак и одржао нову усмену расправу дана 27.04.2015. године, након чега је оценом свих изведених доказа утврдио да је тужилац поступао супротно одредбама Закона о стечајном поступку и Националних стандарда бр. 2,4 и 5, јер је у стечајним поступцима који су вођени над стечајним дужницима "Б.Б." и ИЗ "В.В." направио више пропуста за које Дисциплинско веће сматра да представљају теже повреде дужности стечајног управника из члана 3ђ. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника. Наиме, у стечајном поступку који се води над стечајним дужником ДОО за трговину на велико "Б.Б." доо, тужилац није непосредно по покретању стечајног поступка обавестио све банке код којих су се водили рачуни стечајног дужника о покретању стечајног поступка, нити је исте рачуне угасио и није непосредно по покретању стечаја поднео захтев банци за отварање новог рачуна стечајног дужника, није започео попис имовине стечајног дужника у року од 10 дана од именованја за стечајног управника, нити је попис окончао у року од 30 дана од дана именованја, није сачинио листу поверилаца, нити листу дужника стечајног управника, није у року од 40 дана од дана пријема последње пријаве потраживања утврдио ваљаност, обим и исплатни ред пријављених потраживања, нити је листу потраживања истакао на огласну таблу суда и није у року од 20 дана од дана пријема захтева за излучење обавестио подносиоца да ли прихвата или одбија излучни захтев, нити је потом предао предмет за који је излучење тражено. Надаље, у стечајном поступку који се води над стечајним дужником "В.В." у стечају ..., тужилац није непосредно по покретању стечајног поступка обавестио све банке код којих су се водили рачуни стечајног дужника о покретању стечајног поступка, нити је исте рачуне угасио и није поступио по одлуци Скупштине поверилаца и закључку о уновчењу имовине стечајног дужника, те је Одбору поверилаца предложио да се повериоци намире поделом имовине стечајног дужника (натурално намирење) на основу ког предлога је Одбор поверилаца донео одлуку о таквом намирењу. Такође, у предметима наведених стечајних дужника, тужилац није Агенцији подносио месечне извештаје о току стечајног поступка и о стању стечајне масе, на који начин је онемогућио супервизора у вршењу стручног надзорстечајним дужницима "Б.Б." и ИЗ "В.В.". Напред наведеним пропустима, тужилац је поступио супротно члану 17. став 3. и 5., члану 65. став 2., члану 87., члану 91., чл. 92 став 2., чл.109. ст. 1. тачка 5. Закона о стечајном поступку које одредбе су као и одредбе Националног стандарда бр. 5 императивног карактера и као такве не трпе промене. Са изнетог, а имајући у виду да су Националним стандардима за управљање стечајном масом предвиђена обавезујућа упутства у складу са којима је стечајни управник дужан да поступа од момента именованја, а да је основна дужност стечајног управника да заштити интересе поверилаца у да обезбеди стечајну масу, те да се непоступањем у складу са законским одредбама повериоцима ускраћују права ради чијег остварења се и води стечајни поступак, а које се састоји у томе да повериоци нису у могућности да прате стечајни поступак и у складу са тим доносе одговарајуће одлуке, тужени орган је оценивши да тужилац у свим најважнијим фазама стечајног поступка није поступао у складу са одредбама закона и подзаконских аката које је био дужан да примењује, применом одредбе члана 3ђ. и члана 3е. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Према одредби члана 3ђ. став 3. Закона о агенцији за лицензирање стечајних управника тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супервизора као и поновно или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавања Агенције у вршењу стручног надзора. Према одредби члана 3е. став 2. истог Закона у случају теже повреде дужности Дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 динара до 1.000.000,00 динара.

Полазећи од изнетог, Управни суд је оценио да је тужени орган, поступајући у извршењу пресуде Управног суда 4 У 6961/11 од 23.01.2014. године, у складу са правним схватањем и примедбама суда изнетим у тој пресуди, у поновном поступку донео правилну и на закону засновану одлуку, при чему је за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је предлог за покретање дисциплинског поступка поднет од стране неовлашћеног лица, те да је исти неуредан, јер није оверен печатом Агенције и није заведен, нити садржи све што је потребно да би се потребно да би се по њему могло поступати, али је нашао да су исти неосновани. Ово са разлога што, сагласно одредби члана 3д. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника, извештај супервизора са предлогом за покретање дисциплинског поступка представља иницијални акт за његово покретање, али да се поступак покреће достављањем извештаја на изјашњење стечајном управнику уз позив да се изјасни о свим наводима из извештаја и да изнесе чињенице и околности од значаја за одлуку дисциплинског већа. При томе, чињеница да предлог, односно извештај супервизора, није заведен у Агенцији, нити је оверен печатом Агенције, је отклоњиви пропуст у канцеларијском пословању и не утиче на ваљаност акта нити мења његов карактер, а сам Закон о Агенцији за лицензирање стечајних управника и Правилник о начину обављања стручног надзора над радом лиценцираних стечајних управника не прописује стриктну садржину предлога покретање дисциплинског поступка, у смислу навођења прописа који је повређен, будући да Дисциплинско веће, из описа неправилности утврђених у поступку надзора, може препознати повреду закона, због чега су неосновани наводи тужбе којима се указује да се не види за које повреде дужности је покренут поступак, да ли су лакше или теже и у складу са тим, која се дисциплинска мера предлаже.

Оцењујући наводе тужбе којима се указује да је наступила застарелост покретања и вођења дисциплинског поступка, јер му је мера изречена за радње које је наводно учинио пре више од десет година, али је нашао да су неосновани, јер се ради о поновном поступку, а дисциплински поступак покренут и вођен у периоду трајања лиценце

Такође, и наводи тужбе којима се указује да је дисциплинска одговорност

стечајног управника установљена Законом о изменама и допунама Закона о Агенцији за лицензирање стрчајних управника, који је ступио на снагу осмог дана од дана објављивања (16.12.2009. године), а почео да се примењује тридесетог дана од дана његовог ступања на снагу, због чега се његове одредбе не могу ретроактивно примењивати на радње стечајног управника извршене пре тог датума, по оцени суда су неосновани и без утицаја. Наиме, поступак стручног надзора од стране овлашћене организације и мера одузимања лиценце, прописани су одредбом члана 14. Закона о стечајном поступку, који је престао да важи даном почетка примене Закона о стечају (23.01.2010. године.), а одредбом члана 207. став 2. тог закона, происана је примена члана 26. и у случају када се стечај води по одредбама Закона о стечајном поступку.

Неосновани су и наводи тужбе да је у конкретном случају престала могућност покретања и вођења дисциплинског поступка, јер тужилац у тренутку поновног вођења дисциплинског поступка није имао статус лиценцираног стечајног управника. Ово са разлога што ниједном законском одредбом надзор над радом стечајног управника није везан за његово тренутно обављање те дужности, већ се односи на његов целокупан рад.

И наводи којима се указује да у конкретном случају није дозвољено поновно вођење дисциплинског поступка, будући да му је лиценца одузета решењем од 13.05.2011. године, су неосновани, с обзиром да је наведено решење поништено у управном спору, а поновни поступак спроведен у извршењу пресуде Управног суда 4 У. 6961/11.

Суд је оценио и да су неосновани наводи тужбе којима се указује да је тужиоцу на терет стављено пропуштање спровођења одређених радњи 2005. године, те да му је у међувремену, дана 19.09.2008. године, лиценца обновљена. Ово с тога што је услов за обнављање лиценце субјективне природе и односи се на савесност рада стечајног управника, која се по природи ствари претпоставља. Како у моменту обнављања лиценце није било довољно релевантних доказа који јасно и недвосмислено указују на несавесност у раду тужиоца, директор Агенције је, на основу дискреционог овлашћења, одлучио у корист тужиоца, а по спроведеном дисциплинском поступку, утврђено је да тужилац није савесно и законито обвљао своје послове, те му је изречена мера као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је имао у виду и остале наводе тужбе, али налази да исти код утврђеног чињеничног стања, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Суд је имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору одбио као неоснован његов захтев за накнаду трошкова управног спора, те је применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.10.2017. године, 21 У.9637/15

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ